

.....

Рано вечерята се върна чичо Стоименъ. Той нѣщо видѣлъ. Разбралъ на кой умъ сж калфа Дончо и стрина Наста. Безъ много колебания почналъ да бие калфата. Тоя се опиталъ да възразява и да доказва, че не е направилъ нѣкакво чудо голѣмо и че ако Стоименъ е майсторъ, та не е Господъ. Това много унижило и раздразнило чичо. Той повалилъ калфата, изтеглилъ му врата като на овца и потърсилъ въ своя поясъ голѣмата костурка, за да му отсѣче главата. Спуснали се другитѣ калфи. Кое съ сила, кое съ молби, отървали Дончо и го изхвърлили на пѣтя. Той следъ малко се върналъ въ двора и високо извикалъ: „Майсторе, чакай отъ сега моята отплата!“ и изчезналъ. Следъ това чичо се обърналъ къмъ стрина и ѝ казалъ: „сега е твой редъ!“ И тѣй я набилъ, че цѣли тридесетъ дни я налагаха съ кожи.

Голѣмъ смутъ настана и въ чичовата кжща, и въ на- шата. Почти всички роднини и приятели се научиха за случката. Никой не дръзна да осжди чичо, нито дори стрининитѣ родители, защото постжпката му се счете като възпитателно въздействие. Ако имаше разклатени чивии въ ума на нѣкоя жена или мжжъ, такава мѣрка на време ги намѣстваше. Тогава не бѣха нуждни ни разводи, ни сждилища. Обществена съвѣсть, обществената нравствена грижа пазѣше българското семейство, българското племе отъ загниване и разпадане. Така можа да утрае нашия народъ презъ петъ вѣка робство.

Баба съ тжга и нежностъ гледаше и лѣкуваше Стрина. Не я оставяше ни день ни нощъ. Това дълбоко трогнало стрина и веднажъ казала на баба:

— Ако Стоименъ ми откъснѣше главата, пакъ нѣмаше да бжде много. Азъ го опозорихъ. Не разбирамъ, какъ ме увлѣче оная маймуна...!